

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತ್ರೆ

ಸತೀಶ ಜಿ. ನಾಯ್ಕ

ಉಪನ್ಯಾಸಕ, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ಕೆ.ಎಲ್.ಇ. ಸಂಸ್ಥೆಯ ಜಿ.ಐ. ಬಾಗೇವಾಡಿ ಕಲಾ,
ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯ ಕಾಲೇಜು, ನಿಪ್ಪಾಣಿ.

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18332585>

ABSTRACT:

ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳು ಬಹುಹಿಂದಿನ ಹಳಮೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ರಾಮಾಯಣ-ಮಹಾಭಾರತ ಕಾಲದ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮಾದರಿಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟಶೈಲಿಯದ್ದಾಗಿವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು 'ಕವಿ ಚರಿತೆ'ಯ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ರಚಿಸಿದರು. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮೇರು ಕೃತಿಯಾದ 'ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆ' ಸಂಪುಟಗಳು ಅನೇಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮಹತ್ವಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿವೆ. ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ರಚಿಸಿದ 'ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆ'ಯು ಆಕರ ಶೋಧನೆಯ ಕೃತಿ. ಸಂಶೋಧನೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಕವಿ ಚರಿತೆ ಎಂಬುವ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ವಿವಿಧ ಆಯಾಮಗಳಿಂದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವ ಶೈಲಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದ ಮಹಾ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆ. ಈ ಮಹತ್ವದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಶೇಷವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಮೊದಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟವರು. ದೇಸಿಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸಿ ಕವಿ-ಕಾವ್ಯ ಪರಿಚಯವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, ಬೃಹತ್ ಆಕರವಾಗಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ನೀಡಿದ ಕಾಣಿಕೆ ಮುಂದಿನ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿವೇಚನೆಗೆ ದಾರಿಯಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ರಚಿಸುವ ಅನೇಕ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಆಕರ ಗ್ರಂಥವಾಯಿತು. 'ಕವಿ-ಚರಿತೆ' ಎಂಬುವ ವಿಚಾರ ಮೀಮಾಂಸೆಯು ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಮೊದಲು ಎಂಬುದು ಬಹಳ ವಿಶೇಷ. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯು ರಚನೆಯಾದರೂ; ಅದು ಕವಿಚರಿತೆ ಎಂಬುವ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರ 'ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆ'ಯ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಮತ್ತು ಮಹತ್ವಗಳ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

KEYWORDS:

ಕವಿ-ಚರಿತೆ, ಮೀಮಾಂಸೆ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಪರಂಪರೆ, ಶೈಲಿ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಆಕರ, ದೇಸಿಯತೆ, ಕಾಣಿಕೆ.

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ:

ಒಂದು ಭಾಷೆಯು ಉದಯವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ, ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಉದಯವಾಗಿದೆ ಎಂದರ್ಥ. ಅದು ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ರಚನೆಯಾಗಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಲಿಖಿತ ಪರಂಪರೆಯ ರಚನೆಯಾಗಿರಬಹುದು. ಒಟ್ಟಾರೆ ಭಾಷೆಯ ಅಧಿಕೃತತೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡ ಮಾನವನಿಗೆ ತನ್ನ ಅನುಭವವನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಆಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದರೆ “ರಸಾನುಭವದ ಸುಂದರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ” ಅದು ಬರಹದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದೆನು ಇಲ್ಲ. ಅದು ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನ ರಸವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಜೀವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಒಂದೂವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಧಿಯ ಚರಿತ್ರೆ ಹೊಂದಿದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅನೇಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ವಿಶೇಷ ಮಹತ್ವ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿವೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಇಲ್ಲಿಯತನಕ ಚರ್ಚೆಗೊಂಡ ಪ್ರಮುಖ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು. ಇವುಗಳ ಅರ್ಥವ್ಯಾಪ್ತಿ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನವಾದದ್ದು. ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹಲವು ಆಯಾಮಗಳಿಂದ ಚರ್ಚಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆ ಭಂಡಸ್ಸು, ಅಲಂಕಾರ ಧ್ವನಿ, ಮುಂತಾದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತೆ ನಿರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ ಎಷ್ಟು ಅವಶ್ಯಕವೋ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯು ಅಷ್ಟೇ ಅವಶ್ಯಕ. ಯಾಕೆಂದರೆ ವರ್ತಮಾನದ ಆಲೋಚನೆಯೊಂದಿಗೆ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವುದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಮೂರು ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳಲ್ಲಿ ‘ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ’ ಎಂಬುದು ಆಗಾಗ ಪುನರ್ ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಒಳಗಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಸಮಕಾಲೀನ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಅರಿತರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಲದು. “ಹಿಂದಣ ಹೆಜ್ಜೆಯರಿಯದೆ.....” ಎಂಬ ಮಾತಿದೆ. ಅಂದರೆ ಆ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿರುವ ಅದರ ಹಿಂದಣ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಸಮಕಾಲೀನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಅರಿಯಲು ಆಧಾರಗಳು ಅವಶ್ಯಕ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಆಧಾರಗಳು ಅನುಪಲಬ್ಧವಾದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗೆ ಮುಖ್ಯ ಆಧಾರವೆಂದರೆ, ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗ್ರಂಥ ಸಮುದಾಯ, ಈ ಗ್ರಂಥ ಸಮುದಾಯದ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಅಧ್ಯಯನವೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ. ಸಮಸ್ತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳದೆ ಅದು ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಒಡನಾಟವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪರಿಸರದ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯು, ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು

ಅದರ ಪರಂಪರೆಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸಿ, ವಿವರಣೆ, ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದರೊಂದಿಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿನ ಕೊರತೆಗಳನ್ನು, ಗುಣಾವಗುಣ ವಿಮರ್ಶೆ, ಹೊಸ ವಿಚಾರಗಳು, ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಾಗ ಉಂಟಾದ ಸಂಘರ್ಷ, ವಿವಿಧ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯ ಸ್ವರೂಪ, ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕಂಡುಬರುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳು, ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕವಿಯೊಬ್ಬನು ಎದುರಿಸುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಈ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಬಂಧದ ಆಲೋಚನೆಯ ಮೂಲಕ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ವಿಶಾಲ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿರುವ ಚಿಂತನೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಕಳೆದ ಶತಮಾನದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯತೆಯನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದವು. ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಬಗೆಗೆ ಅಪಾರ ಗೌರವ ಸೂಚಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿ, ಪರಂಪರೆ ಎಂಬುವುದರ ಅರ್ಥವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ಚಿಂತನೆಗಳು ಮೊದಲುಗೊಂಡವು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಸಮಸ್ತ ಭಾರತಿಯ ಬದುಕಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರವಹಿಸಿದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಆಯಾಮಗಳೇನು? ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರು ಬಲ್ಲರು. 'ಭಾರತೀಯರೆ' ಎಂಬುದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಓದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಧ್ಯಯನದ ಮೊರೆಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಅದೃಷ್ಟವಶದಿಂದ ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಅದಾಗಲೇ ಲಿಖಿತ ರೂಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಯಾದ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ರಚನೆಗಳು ಕಂಡುಬಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಐದನೇ ಶತಮಾನದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ, ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ.

ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಚರಿತ್ರೆ ಹೊಂದಿದ್ದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ ಶಿಸ್ತು ಎಂಬಂತೆ ಕನ್ನಡ ಅರುಣೋದಯ ಕಾಲಘಟ್ಟವು 'ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ' ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಬೆಳಕಿಗೆ ತಂದಿತು. 'ನವೋದಯ ಪಂಥ' ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ರಚನೆಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಹುರೂಪಿ ಮುಖಗಳ ಪರಿಚಯ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಭ್ಯಾಸಿಗರಿಗೆ ದೊರಕಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ಎಂಬ ನವೀನ ಶಿಸ್ತಿಗೆ ದಾರಿದೀಪವಾಯಿತು. ಕ್ರೈಸ್ತ ಮಿಷನರಿಗಳಾದ ರೆ.ಜಿ.ವೈಗಲ್, ಜೆ.ಎಪ್.ಕಿಟ್ಟೆಲ್, ಬಿ.ಎಲ್.ರೈಸ್, ಈ.ಪಿ.ರೈಸ್, ಹಾಗೂ ಹರ್ಮನ್ ಮೋಗ್ಲಿಂಗ್ ಬರಹಗಳು, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗೆಗಿನ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಪ್ರಾರಂಭದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿವೆ. ಅವು ಅಧ್ಯಯನ ಯೋಗ್ಯವು ಆಗಿ ಮುಂದೆ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗಳು ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಮಾದರಿಗಳು ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಕನ್ನಡ ನವೋದಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಬರವಣಿಗೆಗಳು ಮೂಲತಃ ಸಾಮಗ್ರಿ ಸಂಗ್ರಹದ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೇ ಪೂರ್ಣಗೊಂಡರೂ, ಅವುಗಳು

ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದ ದಾಖಲೆಗಳು ಮುಂದೆ ನವೀನ ಮಾದರಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗಳು ಹೊರಬರಲು ಕಾರಣವಾದವು.

ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆ ಕನ್ನಡದ ಮೊದಲ ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಬರಹ. ಈ ಕವಿಚರಿತೆಯ ರಚನೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾಹಿತಿಗಳಷ್ಟೇ ಇದ್ದರೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದ ವೈಪರಿತ್ಯದಿಂದಾಗಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೈಗೊಂಡಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಆ ಮೊದಲೇ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶದ ವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ರೆ.ಜಿ.ವೈಗಲ್, ಜೆ.ಎಪ್.ಕಿಟ್ಟೆಲ್, ಬಿ.ಎಲ್.ರೈಸ್, ಈ.ಪಿ.ರೈಸ್, ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಜನರ ಮಿಶ್ರನರಿ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ಬರಹಗಳೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಉಪಲಬ್ಧವಿದ್ದ ಮೂಲ ಕೃತಿಗಳ ಆಧಾರದಿಂದ ಎಸ್.ಜಿ.ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ಮತ್ತು ಆರ್.ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ಸೇರಿ 1900ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕರ್ನಾಟಕದ ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಭಾರತೀಯತೆಯನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡಿದ ಮೊದಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಾಗಿ ಕವಿ ಚರಿತೆಯ ಮೊದಲ ಸಂಪುಟವನ್ನು 1907ರಲ್ಲಿ ಹೊರತಂದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ವರ್ಷದಲ್ಲೇ ಎಸ್.ಜಿ.ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ಮರಣ ಹೊಂದಿದರು. ನಂತರ ಆರ್.ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರ ಒಂಟಿ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ 1919ರಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಸಂಪುಟ, ಹಾಗೆಯೇ 1929ರಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ಸಂಪುಟವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಈ ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆಯ ಮೂರು ಸಂಪುಟಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲ, ಆದರೂ ಸಹಿತ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಮಸ್ತ ಪರಿಚಯದೊಂದಿಗೆ ರಚನೆಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇದೊಂದು ವಿಸ್ತೃತ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಸಹಿತ ಗ್ರಂಥಸೂಚಿ. ಈ ಮೂರು ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ಯುಗಗಳ/ಯುಗ ಪ್ರವರ್ತಕರ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗದೆ, ಅಂದು ಉಪಲಬ್ಧವಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಲೇಖಕಿ/ಲೇಖಕಿಯರ ಹಾಗೂ ಕೃತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಅವರ/ಅವುಗಳ ಕಾಲ-ದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಲಭ್ಯ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ನೀಡಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಹಿತಿಗಳಿಗೂ ತಮಗೊದಗಿದ ಆಧಾರವನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಅಧ್ಯಯನದ ಘನತೆಯನ್ನು ಗಾಂಭೀರ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮೂರು ಸಂಪುಟಗಳಷ್ಟು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವುದರ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಮನೋಧರ್ಮವೂ ಇದೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಕಾಲಾನುಕ್ರಮಣಿಕೆಯ ಜಡ ನಿರೂಪಣೆಯಾಗದೆ, ಮಿಷನರಿಗಳ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ಜೊತೆಗೆ ಅದನ್ನು ಮೀರುವ ಗತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು ಅದರ ನಿರೂಪಣೆಯ ಕ್ರಮದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ. ಮೀರುವುದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ವಿಸ್ತಾರದಲ್ಲಿ. ಹೀಗೆ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಮತ್ತು ಬಹು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲೇ ಒಂದು ದೇಶೀಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಜಾಗೃತವಾಗಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆಯ ದೇಶೀಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದಾದ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕವಿ ಚರಿತೆಕಾರನ ಬರವಣಿಗೆಯ ವಿನ್ಯಾಸ ಬಳಸಿಕೊಂಡ ಭಾಷೆಯ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ

ಇದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಪ್ರಥಮ ಸಂಪುಟದ ಅವತರಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳ ಪ್ರಾಚೀನತೆ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಚಾರದ ಹಿಂದಣ ಮತ್ತು ಈಗಿನ ಪ್ರದೇಶಗಳು, ಕರ್ನಾಟ ಎಂಬ ಶಬ್ದದ ಪೂರ್ವ ಪ್ರಯೋಗಗಳು, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಪ್ರಾಚೀನತೆ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಚೀನತೆ ಎಂಬ ಉಪಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ದ್ವಿತೀಯ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಪ್ರಾಚೀನತೆ, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಮಹಿಮೆ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಪ್ರಾಚೀನತೆ ಎಂಬ ಉಪಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಿವೆ. ತೃತೀಯ ಸಂಪುಟವು ಸುಮಾರು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ, ಕನ್ನಡಿಗರ ನಾಗರಿಕತೆ ಎಂಬ ಉಪಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಿವೆ. ಈ ಮೂರು ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುವುದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವ, ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಬಗೆ. ಈ ವಿನ್ಯಾಸವೇ ಇದನ್ನು ಈ ಮೊದಲಿನ ಕಿಟ್ಟಿಲ್, ರೈಸ್ ಬರವಣಿಗೆಯ ಕ್ರಮಕ್ಕಿಂತ ಬಹು ಭಿನ್ನವಾಗಿ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು. ಪ್ರಾಚೀನತೆಯ ಶೋಧ ತನ್ನ ನಾಡಿನ ಗುರುತನ್ನೇ ಗತದ ಬಹು ವೈಭವದಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನೆಲೆಯದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಮೊದಲ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯ ವಿವರಣೆ, ಎರಡನೇ ಸಂಪುಟದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮೂರು ಪುಟಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಕೇವಲ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿರಲಾರದು. ನಾಡಿನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳುವ, ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲೇ ತಾವು ಕಟ್ಟುವ ಕವಿಚರಿತೆಯ ಉದ್ದೇಶವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕವಿಚರಿತೆಯ ಎರಡನೆಯ ಸಂಪುಟದ ಅವತರಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಪೂರಕವಾದ ಮಾತುಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. “ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ತಮ್ಮ ನಾಡು ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಆದರಾತಿಶಯವೂ ಹುಟ್ಟಿ ಅವುಗಳ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನವು ಉಂಟಾಗಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿ ಅನಂತರ ಈ ಸಂಪುಟದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ”² ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಮಾತುಗಳೇ ಕವಿಚರಿತೆಕಾರನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆ ಕನ್ನಡದ ಸಮಗ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು. ಇದು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಸಮಕಾಲೀನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಪುನಾರಚಿಸಿದ ಮಾದರಿ. ಈ ಮೊದಲು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಕೈಗೊಂಡ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಮುಂದಿನ ಭಾಗವಾಗಿ ದೇಶಿ ವಿಧ್ವಾಂಸರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯು ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗಳು ಆದಿಯಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳ ಮಾದರಿಗಳು ರಚನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ‘ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆ’ ಸಂಪುಟಗಳು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳು ರಚನೆಗೊಳ್ಳುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಲಭ್ಯವಾಗಿದ್ದ ಕೃತಿಗಳು ಹಾಗೂ ಬಾಹ್ಯ ಆಧಾರಗಳನ್ನು ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾಗಿ ಮಂಡಿಸಿವೆ. ಕೃತಿಗಳ ರಚನೆಯ ಕಾಲದ ಮಹತ್ವ ಅಥವಾ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು

ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವಂತಹ ಪದ್ಯ ಅಥವಾ ಗದ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಭಾಗಿಸಿ, ಸಂಗ್ರಹಿಸಿವೆ. ಇಂತಹ ಪದ್ಯ ಅಥವಾ ಗದ್ಯಗಳ ಆಯ್ಕೆಯು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮಾದರಿಯನ್ನೂ ಮತ್ತು ಚರಿತ್ರಕಾರನ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕವಿ, ಆತನ ಕೃತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ವ ಪ್ರಭಾವವು ಇರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದಿನ ಪರಂಪರೆಯ ಮೇಲೂ ಉಂಟಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮಾದರಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಬಗೆಯ 'ಪ್ರಭಾವ' ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿವೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಪರಂಪರೆಯ ಹಿಂದೆಯೂ ಇದೇ ಬಗೆಯ ಅಂತರ್ ಸಂಬಂಧಗಳು ಏರ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಅಂತವುಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರಣೆಗಳು ಕವಿ-ಕೃತಿ, ಮಹತ್ವದ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸುವುದರಿಂದ 'ಪರಂಪರೆ' ಹೇಗೆ ಮುಂದುವರಿದಿದೆ? ಹೇಗೆ ಬದಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕವಿಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸಂಕಲನ ಮಾಡಿವೆ. ಈ ಸಂಯೋಜನಾ ಕಾರ್ಯದ ಹಿಂದೆ ಬಿ.ಎಲ್. ರೈಸರ ಅಥವಾ ಪಶ್ಚಿಮದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಗ್ರಹಿಕೆಗಳು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಕೆಲಸಮಾಡಿವೆ. ಈ ಗ್ರಹಿಕೆಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಗೆ ಹೊಸದಾದ ರೂಪುರೇಷೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿವೆ. ತನಗಿಂತ ಹಿಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಮಾದರಿಗಳ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ತಾನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಲೇ ಹೊಸದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಶೋಧಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆ ವರ್ತಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿವೆ. ಕನ್ನಡದ ಕವಿಗಳು, ಅವರ ಚರಿತ್ರೆ, ನಾಡು, ನುಡಿಯ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಮನನ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಮುಂದಿನ ಜನರಿಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಒತ್ತಾಸೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಅಂದಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕಾಲಾನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಂಯೋಜಿಸಿವೆ. ಈ ಸಂಯೋಜನೆ ಕವಿಚರಿತೆ ಸಂಪುಟಗಳ ಅಗತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ.

ಒಂದು ಕಾಲಘಟ್ಟದ ಕೃತಿಗಳು ತಮಗಿಂತ ಪೂರ್ವದ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಭಿನ್ನವಾದ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಕಾಲೀನ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಕೃತಿಗಳು ಅಂದಂದಿನ ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೀರಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ವಿಸ್ತಾರವೇ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಬಯಕೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ವಿಭಿನ್ನವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರೂಪಣ ಶೈಲಿ ಅಥವಾ ತಂತ್ರಗಳು ನಿರ್ಮಾಣಗೊಂಡಿವೆ. ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಬಿಡಿಬಿಡಿ ಭಾಗಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆಗಳು ಗುರುತಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಒಂದು ಸರಳ ರೇಖಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿವೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕೃತಿಗಳ ತುಂಡುತುಂಡು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಿವೆ. ಅಂದರೆ, ಚರಿತ್ರೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನೂ, ಕವಿಗಳನ್ನೂ ಪರಿಚಯಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿವೆ. ಈ ಕ್ರಮವು ಅಭ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಕವಿಯ ಕಾಲ, ಕೃತಿಗಳ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆಗಳ

ಮಾದರಿಗಳ ಈ ಚೌಕಟ್ಟು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸೀಮಿತಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯೊಂದಿಗೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಜನ-ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿಲ್ಲ.

ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ನಡೆಸಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದೆ ಕನ್ನಡಿಗರು ಹೊಸನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಹಿಸಿ ಅದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಉಪಯೋಗಗಳು ಆಗಿವೆ. ಕವಿಗಳ ಕಾಲದ ಕುರಿತು ನಡೆಸುವ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಇದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ಕವಿ ಎಣಿಕೆಯ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಒತ್ತು ಕವಿಗಳ ಮೇಲೆ ಇದೆಯೇ ಹೊರತು ಕಾವ್ಯದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲ. ಕವಿ ಚರಿತೆಕಾರರು ಕವಿ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಬಹು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಚರಿತೆ ಕಾವ್ಯದ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟು ಶಕ್ತವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಲ್ಲ. ಕವಿ ಚರಿತೆಕಾರ ಕನ್ನಡದ ಕವಿ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಹೀಗೆ. “ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥರಚನೆ ಮಾಡಿರುವ ಕವಿಗಳನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಜೈನರು, ವೀರಶೈವರು, ವೈಷ್ಣವರು ಎಂಬ ಮೂರು ಪಂಗಡವಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಈ ಮೂರು ಪಂಗಡದವರಲ್ಲದೆ ಇತರರೂ ಕೂಡ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ”³ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ನೆಲೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡದ ಕವಿ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಈ ಹಿಂದಿನ ಚರಿತೆಕಾರರಂತೆ ಗುರುತಿಸಿ ವಿಭಜಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗಲೂ ಒಟ್ಟು ಕವಿ ಪರಂಪರೆಯ ನಡುವೆಯೇ ಇರುವ ಒಂದು ಸಮ್ಮಿಶ್ರಣತೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. “ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮತದ ಕವಿಗಳು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗ್ರಂಥರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕಾಲ ವಿಭಾಗ ಮಾಡಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಜೈನರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶೈವ ವೈಷ್ಣವ ಗ್ರಂಥಗಳೂ, ಶೈವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೈಷ್ಣವ ಜೈನ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ವೈಷ್ಣವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶೈವ ಜೈನ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು”⁴ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ಆ ವಿವಿಧತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆ ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಚರಿತೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಇದು ಕೇವಲ ಕವಿ ಚರಿತೆಯಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿಯದೆ ಅದು ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇದಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ಥಳಗಳು, ಕರ್ನಾಟ ಶಬ್ದದ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿ, ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಚರಿತ್ರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡತನದ ಬಗೆಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಅಪಾರವಾದ ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯನ್ನು ಒಂದು ರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದು ವಿಶಿಷ್ಟ. ಮೊದಲ ಸಂಪುಟದ ಅವತರಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡನಾಡಿನ, ನುಡಿಯ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಬಹಳ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಯೂ ಮತ್ತೆ ಎರಡನೆಯ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮೂರನೆಯ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಯ ಕುರಿತು ಹೇಳಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚು ನಿಖರವಾದ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆಯು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ರಚನೆಯಾದ ಮೇರುಕೃತಿ. ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಚರಿತ್ರೆಯ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಯಿತು. ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಹೂರಣವನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವಲ್ಲಿ ಹಿನ್ನಡೆಯಾದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು ತನಗಿಂತಲೂ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ವಿದೇಶಿ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರಾ ಬರಹಗಳ ನೇರ ಪ್ರಭಾವ ಪ್ರೇರಣೆಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಯಿತು. ಭಾರತ ಇಲ್ಲವೇ ಕರ್ನಾಟಕದ ಇತಿಹಾಸ ಬರಹಗಳು ಯಾವ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗಳು ರಚನೆಯಾಗತೊಡಗಿದವು. ಇದನ್ನು ಮಾನದಂಡವನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರು 'ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆ'ಯನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗಿನ ವಿವರಣೆಯಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಇತಿಹಾಸದ ಪರಿಚಯವಿದೆ. ಕಾಲಾನುಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಘಟನೆಗಳಿವೆ, ಸಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗಿಂತ ಐತಿಹಾಸಿಕ ವಿಚಾರಗಳೆ ಹೆಚ್ಚು ದಾಖಲಾಗಿವೆ. ಜೊತೆಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಡಿಪಾಯಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗಳ ರಚನೆಗೆ ದಾರಿಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ಆಕರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದ ಮೊದಲ ಮೇರು ಕೃತಿ. ಇದು ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ವಸ್ತುನಿಷ್ಠ ಲೇಖಕ/ಕೃತಿ ವಿವರಣೆ ಆಗಿರಬಹುದು. ಈ ಮೂರು ಸಂಪುಟಗಳು ಅಖಂಡವಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ದಾಖಲೆ. ಜೊತೆಗೆ ಚರಿತ್ರೆ/ಚರಿತ್ರಾ ಲೇಖಕರಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಆಕರ. ಕವಿ ಚರಿತೆಯ ಮೂರು ಸಂಪುಟಗಳು ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದ 19ನೇ ಶತಮಾನದ ವರೆಗಿನ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಈ ಮೂರು ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲೂ ಕವಿ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವಾಗ ಆಯಾ ಕಾಲದ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತಿಕೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಒಬ್ಬ ಕವಿ ಬದುಕಿದ ಕಾಲ ಆತನು ಬರೆದ ಕೃತಿಯ ವಿವರಣೆಗೆ ಸನಿಹವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಾಲದ ದಾಖಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ. ಪ್ರಧಾನ ಕವಿಗಳ ಕುರಿತು ಬರೆಯುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಕೃತಿಗಳ ಕುರಿತು ಅನೇಕ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪೂರ್ವದ ಹಳಗನ್ನಡ, ಹಳಗನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಬಂದ ರಾಜಮನೆತನಗಳ ವೈಭವಿಕರಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಓಲೈಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಗೌಣವಾಗಿಸಿ, ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪರಂಪರೆ ಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸ ನಡೆಯಿತೆನ್ನಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಆ ಕಾಲದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಾವವೂ ಕೃತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಿಂದ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಪಂಪ, ರನ್ನ, ಚಾವುಂಡರಾಯ, ಪೊನ್ನ ಮೊದಲಾದ ಕವಿಗಳ ಕವಿ-ಕೃತಿ ವಿಚಾರಗಳ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿ ಚರಿತೆ ಸಂಪುಟವು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ ರಚನೆಯ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಒದಗಿದ ಅಮೂಲ್ಯ ದಾಖಲೆಯಾಗಿದೆ.

ಅಡಿ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು:

1. ರಂ.ಶ್ರೀ.ಮುಗಳಿ, (1953) ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ. ಪು. 1
2. ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯ, (1973) ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆ, ಸಂಪುಟ 2, ಪು. 22.
3. ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯ, (1972) ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆ, ಸಂಪುಟ 1, ಪು. 14.
4. ಆರ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯ, (1972) ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆ, ಸಂಪುಟ 1, ಪು. 14.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯ ಆರ್., (1907-29), ಕರ್ನಾಟಕ ಕವಿಚರಿತೆ ಸಂಪುಟ 1,2,3, ಬೆಂಗಳೂರು: ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು.
2. ಮುಗಳಿ ರಂ. ಶ್ರೀ., (1953), ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ, ಮೈಸೂರು: ಗೀತಾ ಬುಕ್ ಹೌಸ್.
3. ಮುಗಳಿ ರಂ. ಶ್ರೀ., (1968), ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಇತಿಹಾಸ, ನವದೆಹಲಿ: ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ.
4. ರೈಸ್ ಈ.ಪಿ., (1916), ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ (ಅನು: ಸಂಗಮನಾಥ ಜಿ. ಹಂಡಿ, ಕುಮಾರಿ ಪೌಲಿನ ನಂದಗಾವ), ಮೈಸೂರು: ಶರತ್ ಪ್ರಕಾಶನ.
5. ಮುತ್ತಣ್ಣ ಐ.ಮಾ., (1987), ಭಾರತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸೇವೆ, ಭಾಗ 1-2, ಮೈಸೂರು: ಗೀತಾ ಬುಕ್ ಹೌಸ್.
6. ಮುಗಳಿ ರಂ.ಶ್ರೀ., (1964), ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆ, ಮೈಸೂರು: ತ.ವೆಂ. ಸ್ಮಾರಕ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ.
7. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ ಡಿ.ಎಲ್., (1971), ಪೀಠಿಕೆಗಳು ಲೇಖನಗಳು, ಮೈಸೂರು: ಡಿ.ವಿ.ಕೆ. ಪ್ರಕಾಶನ.
8. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅಡಿಗ, (1971), ಇತಿಹಾಸ ಚಕ್ರ, ಸಾಗರ: ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ.
9. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಹಾವನೂರ, (1974), ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಅರುಣೋದಯ, ಬೆಂಗಳೂರು: ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ.

Funding:

This study was not funded by any grant.

Conflict of interest:

The Authors have no conflict of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Authors 2024. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.